

Có vẻ như “Đất nọ c” và “Nhân dân” là hai phạm trù rất gần gũi, rất thân thiết, có quan hệ máu thịt với nhau, thậm chí không thể tách rời nhau. Từ hàng ngàn năm rồi, nhân loại đã hiểu như vậy, đã cảm nhận như vậy.

Tôi sẽ không viết đến c như dòng chữ có vẻ nghịch lý sau đây nếu không sẵn lòng chấp nhận “cng s n”. Sẽ quá c a chấp nhận đó đã đánh thức mọi phản kháng trong tôi duy, làm chúng ta viết và luôn nhớ ng n p nghĩ khác.

Và một trong những phát hiện bàng hoàng nhất là: Đất nọ c và Nhân dân là hai thực thể có khả năng trở thành thù địch.

Đào Hi u

1 Tôi thu bé, con người đã gần gũi với đất nọ c mình qua lũy tre làng, dòng sông, bãi đò, những bãi biền thẳm ng, những núi non hùng vĩ, những danh lam thắng cảnh... tất cả, góp phần tạo ra tâm hồn, tính cách và tình yêu của người, tạo đó hình thành những mối dây ràng buộc, như thế mà khi có người xâm thì cả dân tộc cùng đứng lên, đứng lòng đánh đuổi chúng, giành lại từng tấc đất, từng ngùn rau...

Đó là những điều có thật. Đã từng xảy ra. Những tình yêu nồng, những hy sinh vì quê hương, những anh hùng dân tộc... tất cả đều có thật.

Duy chỉ một điều nghịch lý, đó là: trong lịch sử nhân loại CH A BAO GI Đ T N C LÀ C A NHÂN DÂN.

Ngày xưa, khi vua Vũ diệt đ c Tr , dựng nên nhà Chu, thiên hạ ai cũng tôn ph.

Chỉ có Bá Di, Thúc Tề chê là bất nghĩa, không thèm ăn thóc nhà Chu, cùng nhau lên núi Thú Đ c ng, hái rau để nh t.

Sau, có người đến báo: “Nhà Chu đã trở thiên hạ, thì nào nào lại chấp nhận phải c a nhà Chu, ăn rau núi này chấp nhận phải ăn rau nhà Chu ?”

Hai ông nghe nói, bèn nh n đối cho đến chết.

Rõ ràng thế này người ta quan niệm sông núi, kẻ c rau rừng đều “c a nhà Chu” nào phải c a nhân dân.

Ngay cả h t thóc là do mồ hôi nọ c mồ t c a nông dân làm nên mà cũng đ c gọi là “thóc nhà Chu” thì nhân dân còn lại gì?

Trong bài thơ “Nam Quốc Sơn Hà”, Lý Thường Kiệt cũng xem đất nọ c Việt Nam là c a vua chúa nhà Lý khi ông viết: “Nam quốc sơn hà Nam đế c” thì thế sự cũng đã “xí phận” cho triều đình h t rồi, còn gì cho đám dân đen n a?!

Thế thì phong kiến, đất nọ c là c a nhà vua nên mới có cha truyền con nối, nên trung quân và ái quốc mới g p làm m t.

2 Ngày nay người ta nói nhân dân chủ.

Có vẻ như đất nọ c không còn là c a “nhà Chu” n a, có vẻ như “Nam quốc sơn hà” không còn c a “Nam đế” n a.

Vậy chủ là c a nhân dân rồi!

Thế xem có phải vậy không?

Nếu cái đất nọ c giàu tài nguyên này, cái quê hương “rừng vàng biển bạc” này là c a nhân dân, sao nhân dân nghèo khổ đến vậy?

Sao những chàng trai nông thôn chân l m tay bùn vẫn nhà tranh vách đất?

Sao những cô gái quê phải lên thành phố bán thân?

Sao bác phu xích lô vẫn còng lưng đổ mồ i ngày, sao l p trẻ con nhà lao đứng phải nh nh i mồ hôi trong các khu chợ xu t, các mỏ than, các nhà máy chế biến h i s n, lâm s n, nông

s n...ch đ ki m ch a đ n m t trăm đô la m i tháng?

Sao nhân dân lao đ ng v n ph i chui rúc trong nh ng căn nhà t i tàn ch t h p?

N u r ng là vàng, bi n là b c thì vàng đ đâu, b c đi đâu, mà m i l n làm đ ng, xây c u l i ph i vay v n ODA, vay v n Ngân hàng Th gi i, Qu ti n t Th gi i... đ x y ra nh ng v tham nh ng nh c nh nh PMU18, nh v c u Văn Thánh, nh v PCI Nh t B n...và hàng ngàn v khác?

N u đ t n c này là c a nhân dân thì sao đ u m khai thác nh u nh v y mà dân không giàu? mà Đ ng l i giàu?

N u đ t n c là c a nhân dân sao l i ch có m t nhóm các t p đoàn tài phi t ph t lên nh kinh doanh r ng, bi n, đ t đai và lúa g o... trong khi nhân dân thì b c p đ t, r ng thì b phá, thóc lúa thì b th ng lái ép giá, đ y nông dân vào ki p s ng b n cùng?

3 Có quá nh u b ng ch ng đ nói r ng trong l ch s ch a bao gi đ t n c là c a nhân dân. Đ t n c ch là c a nhân dân trong các h c thuy t, trong văn th , trong âm nh c.

Đ t n c ch là c a nhân dân trong hoài ni m tu i th , trong tâm tình chôn nhau c t rún.

Trên th c t đ t n c bao gi cũng là tài s n riêng c a giai c p c m quy n.

Ngày x a thì đ t n c là c a vua chúa, ngày nay đ t n c là c a các chính quy n.

Còn nhân dân?

Ngo i tr s ít giàu có c các đô th l n, đ i đa s nhân dân lao đ ng, công nhân, nông dân, công ch c, t ch c ăn l ng...ch có đ c m t căn nhà nh , m t mái tranh nghèo, m t cái chu t t i tắm trong xóm lao đ ng hay d i g m c u.

Nh ng nhà hàng, nh ng khách s n sang tr ng, nh ng vũ tr ng xa hoa, nh ng c a hàng l ng y kia không ph i c a nhân dân.

Nh ng khu đô th m i, nh ng resorts, nh ng sân golf, nh ng câu l c b qu n v t, nh ng cu c thi hoa h u liên miên kia... không bao gi là c a nhân dân.

Nh ng m bô-xit, m than, m đ u tr giá hàng ngàn t đô la kia, nh ng lâm s n, h i s n vô t n kia...ch a bao gi là c a nhân dân.

Nhân dân ch có cái t chim bé nh c a mình, nhân dân ch có v i cà, con m m, c khoai, r y b p, chi c xích lô đ p, chi c xe máy đ ch y xe ôm, đ đi làm m i ngày.

Nhân dân không bi t nghe nh c giao h ng, không bi t hát Opera, nhân dân ch bi t rao:

“Cháo huy t đây!” Bánh mì nóng giòn đây!” Bào m i đây!” “Mài dao mài kéo đây!”...

Nhân dân không có vé vào xem thi hoa h u hoàn vũ hay xem trình di n th i trang, nhân dân ch có năm ngàn đ ng đ tr m t cu c xe ra đ ng đ u đ ng Huy n Trân Công Chúa và g i: “Đi ch i không anh?”.

Nhân dân không có ai b o v , ch bi t ch y tr i ch t khi b công an đem xe t i xúc v đ n đ “làm s ch thành ph .”

Trong th i chi n, bao gi nhân dân cũng b xem nh m t th “tài nguyên”, m t “ngu n c b p đ i dào” s ng sàng cung c p cho chi n tr ng đ giành th ng l i trong các cu c chi n tranh mang danh nghĩa “gi i phóng” “ch ng ngo i xâm” “thánh chi n” “v qu c”...

T i nghi p cho hàng trăm th h nh ng ng i lính đã ngã xu ng trong các cu c “chi n tranh th n thánh” y đ r i cu i cùng đ t n c l i l t vào tay m t nhóm “đ ng h ng” chuyên ngh v vét.

Đ t n c đã b c ng đo t.

Gi đây, đ i v i nhân dân Vi t Nam, n u đ t n c có còn đ c chú ý nghĩa, chính là vì nó đang ôm gi trong lòng nó x ng c t c a nh ng ng i thân đã ch t vì m t lý t ng hoang đ ng và m t c m không bao gi có th t.

4 Trung Qu c chi m đ o Hoàng Sa, r i Tr ng Sa.

Vài trăm ng i bi u tình b đàn áp, b b t, b đe d a.

Nhi u ng i h i tôi: “Sao không th y ông vi t v Hoàng Sa, Tr ng Sa mà ch vi t v nhân quy n, v dân ch ?”

Ch ng l i tôi l i ph i tr l i nh th này:

“Vì hai hòn đ o y ng i ta đã dâng cho Tàu r i. Ai đòi l i đ c? Mà n u nh có đòi đ c thì cái lãnh th giàu tài nguyên y cũng đâu ph i c a nhân dân. Hai hòn đ o y cũng s là tài s n c a nh ng k c m quy n và b n tài phi t, cũng s b chúng chia chác nhau mà ăn thôi.”

V tác gi :

Nhà văn Đào Hi u, sinh năm 1946 t nh Bình Đ nh, gia nh p Đ ng C ng s n năm 1968. Tham gia phong trào sinh viên m n Nam ch ng M , ông sau năm 1975 làm vi c t i báo Tu i Tr và NXB Tr TP. HCM. Năm 2008, ông công b trên m ng h i ký L c Đ ng, gây nhi u tranh lu n.